

Изъ детскитѣ години на екзархъ Антимъ I

Свѣтското име на първия български екзархъ е Атанасъ. Роденъ е въ Лозенградъ презъ 1816 година. Баща му Михаилъ се занимавалъ съ градинарство въ Цариградъ, та рѣдко се прибиралъ у дома си. Майка му бабувала въ Лозенградъ по български, гръцки и турски кжщи, та се прочула като опитна акушерка. Баба Гена била по-

читана отъ всички въ града и затова децата ѝ се наричали „Атанасъ бабинъ Генинъ“ и сестра му — „Гергина бабина Генина“. Малкия Атанасъ дали да се учи при даскала Яни въ Лозенградъ, който събиралъ децата въ зимника на бащината си попска кжща. Той се отли-

чавалъ съ голѣма строгостъ и често биелъ ученицитѣ си. Атанасъ не харесвалъ зимника, предпочиталъ играта на открито и затова бѣгалъ отъ даскала. Майка му го ценила козарче. Козарьтъ „чичо Стоянъ“ го оставилъ единъ день да гледа козитѣ и да пази отъ тѣхъ торба съ хлѣбъ, окачена на едно дърво. Атанасъ заспалъ и дяволскитѣ кози смъкнали торбата долу, па изяли хлѣба. . . . Дошълъ чичо Стоянъ и набилъ съ тояга момчето така, че да го помни до животъ и да разбере, че пръчката на даскала е нищо предъ овчарската тояга. . . . Следъ като лежалъ нѣколко дена и се излѣкувалъ отъ следитѣ на овчарския бой, Атанасъ пакъ се върналъ на училище и станалъ примѣренъ ученикъ. Скоро си дошълъ баща му и го отвелъ на занаятъ въ Цариградъ. Тамъ го оставилъ при единъ калоферецъ, въ „хамбара“, дето се шиели дрехи за турската войска, за да учи абаджилъкъ. Презъ свободното си време Атанасъ четѣлъ набожни книги и почналъ да мечтае за калугерски животъ, като често си спомнялъ думитѣ на добрата си майка — да стане ученъ човѣкъ. . . . Единъ день той напусналъ Цариградъ и заминалъ за Света Гора, дето постѣпилъ въ Хилендарския манастиръ. Тамъ Атанасъ приелъ монашество подъ име Антимъ.